

ИЗДАВАЧКА КУЌА ХАРТ БУКС ПАБЛИШЕР

Наслов на оригиналот

A mother`s story

© 2015 Amanda Prowse

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Харт Букс Паблишер, 2017

Превод

Деана Николовска

Лектор

Марија Иванова

Главен уредник

Ивана Спасев

Дизајн на корица и компјутерска обработка

Диме Спасев

Печатење

Графостил, Скопје, 2017

Тираж

900 примероци

**Ова издание е финансирано и поддржано од
Министерство за култура на Република Македонија**

Приказна на една мајка

Аманда Провс

i♥books

Пролог

Имаше мала камера што трепкаше додека чекаа да ги пуштат да влезат. Една жена ја крена раката кога го препозна доктор Бојд. Таа притисна некое копче и вратата се отвори со зуење, примајќи ги во големиот ходник. Жената седеше на големо, заоблено дрвено биро, а декорот на просторијата беше едноставен: претежно бели сидови, шарени дрангулии на бирото - црвени папки, мали, зелени саксии - и голем жолт часовник на сидот кој гласно трепкаше.

Местото имаше лажна и вештачка жизнерадосност на детска болница.

Без да му ја кажат процедурата, доктор Бојд се потпиша за нив двајца и причека. Покрај нив помина една крупна жена чие држење беше доволно за да се сфати дека ни таа не сакаше да биде тука. Помина покрај нив со полни раце документи и ги изигнорира.

Потоа се појави една насмеана сестра. Таа ја пребара торбата на Џесика и ѝ ги провери алиштата. Џесика беше тивка и учтива; стравот и загриженоста од претходно беа исчезнати. Чувствуваше олеснување што ќе најде малку мир овде. Не беше толку страшно колку што си мислеше, сега засега.

Медицинската сестра изгледаше љубезно и професионално. „Сега ќе те сместиме во твојата соба, важи, Џесика?“

Приказна на една мајка

Таа кимна. Доктор Бојд се повлече во една од канцелариите и таа веќе не го виде. Неа ја поведоа подлабоко низ ходникот. Со исклучок на шалтерот за прием, установата изгледаше како евтин хотел, имаше разлика само во тоа што наместо килим, подот беше сив линолеум. На сидовите имаше слики од чоколади.

Сестрата ја фати Џесика под рака како да беше немоќна старица. Ова ја натера Џесика да се насмевне. И покрај тоа што не беше ни старица, ни немоќна, мораше да признае дека чувството беше добро - тоа што имаше на кого да се потпре додека одеа кон нејзината соба.

„Ќе дојде ли Метју тука после?“ праша таа, сфаќајќи дека се немаа збогувано како што треба.

„Не. Не вечерва“. Сестрата ја потапка по раката.

„Тогаш утре?“

Сестрата не одговори. Џесика се запраша дали ја слушна.

„Ќе дојде ли да ме види утре?“ повтори таа, овој пат малку погласно.

Сестрата брзо трепна, но продолжи да молчи.

Џесика подголтна, прашувајќи се дали имаше кажано нешто погрешно. Не можеше да се сети каде беше Метју и зошто не беше тука со неа, но судејќи според молкот на сестрата, претпостави дека беше најдобро веќе да не го спомнува.

Чевлите со гумен ѓон на сестрата чкрипеа по сјајниот линолеум. Џесика застана и тивко писна кога воздухот го пресече еден вознемирен, очаен вресок. Таа ја стегна раката на сестрата.

„Не плаши се, Џесика. Некој само се развика. Нема од што да се плашиш“. Сестрата се насмевна и ѝ ја стегна раката, а тоа малку помогна.

Потоа извади една мала картичка закачена на кружна жица со куп други и ја прилепи до една мала, црна табличка поставена пред следната врата на која наидоа. Вратата се отвори нанадвор. Џесика се најде во друг ходник. Светлата на таванот беа премногу јаки

и таа подзамижа од силната вештачка светлина. Тогаш го забележа стаклениот шкаф со купишта епрувети и шприцови; се обиде да не размислува што има во нив и за што ги користат.

Нагло застаана. Жената повторно го извади врзопот картички и повлече една од нив пред црната табличка на следната врата. Џесика го забележа малиот прозорец над вратата. Влезе во малата соба и фрли поглед кон комодата со фиоки и креветот во аголот.

На прозорецот имаше метални решетки и бледи, сиви вертикални ролетни кои ја потсетуваа на старовремска канцеларија.

Таа седна на креветот и помина со рацете по синото ќебе, баш од оние кои ги имаше само по болниците. Тоа беше педантно пикнато под душекот, а белиот чист чаршав превиткан над него за да се гледа дебела бела линија. И овде подот беше чист и чкрипав. Џ се допаѓаше тоа што сè беше чисто, без многу драгулии и неред. Вака беше полесно да се размислува.

Во собата брзо влезе уште една жена. Таа беше помалку насмеана од првата и држеше мала табла во рацете. Седна на пластичната, портокалова столица која крцна под нејзината тежина и ја стави таблата во skutot.

„Морам да ти поставам неколку прашања“. Лицето ѝ беше намуртено, како да беше нервозна или можеби се брзаше.

Џесика кимна.

„Знаеш каде се наоѓаш, нели?“ исплука таа луто.

Џесика повторно кимна.

„Ајде полека“, ѝ шепна насмеаната сестра на својата колешка.

„Полека? Ти *знаеш* што направила, така?“ врати таа бесно.

На Џесика ѝ затрепери снагата.

„Имаш ли добиено некакви самоубиствени мисли или нагони во изминатите 24 часа?“ Жената така лошо зјапаше во неа што ѝ стана многу непријатно.

Приказна на една мајка

Џесика затресе со главата и си погледна во скутот.

„Слободно зборувај, Џесика. Ние сме овде да ти помогнеме“, прозборе фината сестра нежно, љубезно, и покрај неодобрувачкиот поглед на нејзината колешка.

Пред очите на Џесика одеднаш се појавија слики од нејзината свадба. Се присети како стоеше и како се обидуваше да ги замолчи Џејк и другите другари на Метју за тој да може да зборува.

„Сите знаевме дека Џес нема да може да одолее да не се вмеша малку за време на говорите, нели? Јас очигледно ќе треба да научам некој трик како да ја замолчувам, не само денес, туку во текот на целиот наш брачен живот. За деновите кога тоа ќе биде апсолутно невозможно, Роџер беше многу љубезен, па ми ги даде овие за во екстремни итни случаи!“

Се присети како Метју ги извади тампоните за уши што наводно му ги дал татко ѝ.

Но таа сега се чувствуваше како веќе да не го поседуваше сопствениот живот.

Како да немаше контрола врз него.

Како да беше донесена одлука без нејзина согласност, направен договор без нејзино инволвирање; луѓето беа почнале да зборуваат за неа по ходници и на телефони, прекривајќи ги устите со рацете.

Од тој момент, таа веќе не беше одговорна за себе.

На почетокот се чувствуваше некако олеснето и малку исплашено. Како што поминуваше време, олеснувањето стануваше сè помало, а стравот сè поголем.

Затоа што, ако таа не беше одговорна за себе, тогаш како можеше да го контролира она што ѝ се случуваше? А одговорот на тоа беше дека не можеше.

Нејзините солзи дојдоа брзо и без предупредување.

Таа продолжи да молчи и беше тивка додека врелиот немир ѝ се слеваше по лицето, затнувајќи ѝ ги носот и устата.

„Каде исчезнав? Што ми се случило?“

1

Беше прекрасен мајски ден. Под јасното сино небо танцуваа портокалови пеперутки, бакнувајќи ги жолтите цветови на кои одмараа. Јаболкниците беа целосно расцутени, полни со розови и бели цветови, а дел од ливчињата беа паднати и формираа цветен килим по кој гостите газеа.

Наоколу одекна остриот звук на тропкање со виљушка по стаклена чаша. Разговорот стивна, а оние кои беа отидени на други маси, клекнати да поразговараат со своите познаници и пријатели, полека се вратија на своите места. Група девојки истрчаа од тоалетите рака под рака, со блескави чангички во рацете и тазе напрукани парфеми на грлата. Три убави келнерки се движеа низ лавиринтот од маси, разнесувајќи убаво изладени чаши, подготвени за наздравување.

Џесика затрепери од бранот на радост што проструи низ нејзиното тело. Нејзиниот ден беше совршен.

Ова беше една од оние свадби кои се гледаат по списанијата, настан кој може да се види на филм - милион пати подобро од она што си го замислуваше за девојка како неа. Џесика, чии мајка и татко ги сметаа пастите за егзотична храна, Џесика која имаше пораснатото со купони за попусти, чија школска униформа беше набавена од продавница за носени алишта и која добиваше подарок книга за секој роденден откако помнеше за себе.

Приказна на една мајка

Моментално се наоѓаше на најексклузивната свадба на која некогаш присуствувала и таа беше невестата! Сево ова беше, баш како што имаше речено и мајка ѝ претходно дента, како проклета бајка.

Детството на Метју беше многу различно. Џесика се мажеше за човек чии родители тркнувале до Франција како што нејзините тркнуваа до продавница. Тие беа од оној тип на луѓе кои знаеја со која храна какво вино се пие и кои секогаш служеа десерт по вечерата. Тоа беше небо и земја разлика од нејзиниот домашен живот.

Кога се запозна со неговото семејство за првпат, таа беше подеднакво воодушевена и преплашена. Година дена подоцна, двете чувства се ублажија, малку.

Поли дотрча и ја стави главата на рамото на својата најдобра пријателка.

„Има нешто што треба да знаеш, Џес“, рече Поли со сериозен шепот.

„Што тоа?“ праша Џесика заинтересирано.

„Веројатно веќе требаше да го направиме муабетов досега, но факт е дека, сега кога си мажена жена, маж ти можеби ќе сака да има с-е-к-с со тебе“. Зборот на С беше најтивоко прошепотен.

„Сериозно?“ Џесика си ја покри устата со раката и ги ококори очите.

„Да“. Поли кимна. „Тоа е нормално за луѓето во брак. Моите, пример, го имаат направено тоа двапати, бидејќи имам и сестра, а твоите мислам дека не го правеле долго време“. Двете девојки погледнаа во господинот и госпоѓата Максвел, седнати раскикотени на својата маса.

„Престани да се смееш, Џес. Ова е многу ванж, важно... жно. Ванжно“. Цврцнатата Поли се обиде да го каже зборот уште еднаш, но повторно не успеа и Џесика пак се закикоте. „Нема врска!“ Поли одмавна со раката.

Џесика продолжи да се смее кога Поли повторно се упати кон подиумот за танцување. Ја набљудуваше како цупка на високите потпетици и како свесно го вовлекува

стомакот кога помина покрај Магнус, шефот на Метју, во кој беше зацапана. Фактот што беше женет и многу постар од неа очигледно не ја одвркаше.

Џесика ја сакаше Поли како сестра. Поли, која постојано ги менуваше работните места како чорапи и моментално работеше како приватна асистентка, ја засмеваше Џесика како никој друг. Толку многу што таа понекогаш едвај успеваше да стигне до тоалет навреме. Живи срамотилаци.

Џесика си ја допре тијарата, местејќи ја убаво на нејзините совршено извиткани чоколадни локни. Подголтноувајќи од трема, нежно си ја допре долната усна со средниот прст и задоволно се насмевна кога виде дека уште имаше од сјајот за усни, што значеше дека устата ќе ѝ блеска на фотографиите направени од блиску за време на говорите.

Погледнувајќи кон мајка ѝ, Корал, која седеше неколку столчиња подолу на главната маса, Џесика ги наду образите и вештачки се насмевна за да ѝ покаже колку беше возбудена и колку трема имаше. Корал ѝ намигна на ќерка ѝ и длабоко вдиша. И таа даваше сè од себе да ја скрие тремата.

Џесика во моментот почувствува огромна љубов кон мајка си, која долго го исчекуваше овој ден со страв, смислувајќи што да облече, како да ја направи косата и оптоварувајќи се со остатокот од семејството, да не направат или речат нешто што би можело да ги посрамоти. Ова беше како минско поле. Џесика се имаше обидено да ја убеди дека немаше да биде крај на светот ако чичко ѝ Мајк сепак решеше да го изведе трикот со прдење по неколку испиени пијалаци. И мајка ѝ и татко ѝ се имаа шекнато од пустата желба да допринесат финансиски иако не беа во можност да одговорот на грандиозните амбиции што ги имаше Маргарет за нејзиниот син единец. Џесика ги гледаше додека се обидуваа да навигираат низ овој непознат свет на организација на свадби и знаеше дека мајка ѝ едвај се воздржуваше да не предложи да заврши дел од работите сама само за да заштедат некоја фунта.

Приказна на една мајка

Меѓу другото, Џесика во овој процес на планирање на свадбата имаше научено како да комуницира со својата свекрва. За разлика од мајка ѝ, Маргарет не сакаше да се оптоварува со детали; таа сакаше само да ѝ бидат одобрени одлуките за да може веднаш да ги реализира. Таа постојано брзаше и трчаше, небаре немаше доволно време за ништо, и секогаш, секогаш изгледаше беспрекорно средено. Беше максимално посветена на својот изглед, секогаш со некој дебел кожен ремен за истакнување на нејзиниот тенок струг.

Корал беше тотално спротивна на неа, често несигурна, често расеана. Таа се секираше за најмалите глупости и детали, дали да се ставело панделка некаде и дали тетка Џоун ќе издржи да стои цел ден со оперираниот колк, но поголемите, поважните прашања тотално ја парализираа, терајќи ја да ги гризе ноктите од вознемиреност и трема.

Џесика погледна во лицата на прекрасно дотераните гости кои беа исклештени од уво до уво додека гледаа во неа седнати на елегантните столчиња во огромниот двор во куќата на нејзиниот свекор и свекрва. Се чувствувааше како принцеза и не можеше да не се насмевне кога се присети на судбоносниот врнежлив ден пред година дена, кога седеше на паркингот пред Сејнсбури.

Дождот удираше по кровот од колата и звучеше како по металот да маваат мали камчиња.

Гледаше кога Метју се стрча по тмурниот паркинг со патиките и се обиде да ја отвори вратата од колата. Кога виде дека беше заклучена, тој тропна на прозорецот од совозачката страна.

„Вратата е заклучена, Џес! Отвори!“

Таа одмавна со главата иако не беше сигурна дали ја виде затоа што беше стуткана на седиштето зад воланот, нејзините ковчести раменици обесени надолу и ракавите од дуксерот повлечени преку рацете.

Тој тропна посилено. „Џес! Киснам, истура! Отвори ја проклетата врата!“ Овој пат се наведна, ја стави раката на челото како хитлерски да поздравуваше некого, а

потоа сирна низ прозорецот. „Џес! Што правиш? Ај што накиснав јас, накисна и лебот“. Како да требаше доказ за тоа, го покажа накиснатиот француски багет што навистина изгледаше мизерно, како во секој момент да ќе се превитка на половина.

Џесика ги прекрсти рацете преку градите и едвај се воздржуваше да не заплаче. „Нема да ти отворам. Оди си!“

„Што? Да му се сневиди, Џес, погледни ме!“ Со слободната рака, Метју го повлече утоп мокриот дуксер од градите. „Жива вода сум. Отвори ја проклетата врата. Не е смешно“.

„Ти личи дека се смеам, Метју?“ се развика таа кога се навали кон совозачкото седиште, а кнедлата во нејзиното грло направи гласот да ѝ звучи зарипнато.

Метју ја остави кесата со испазарените работи на земја, а потоа го стави мокриот багет врз неа. Тогаш се упати кон предниот дел на колата, протнувајќи се низ просторот меѓу неговиот „Рос“ - неговата Fiat Panda - и колата напред. Кога стигна до нејзиниот прозорец, се наведна за лицата да им бидат на иста висина, ја тргна мократа коса од челото и тропна на стаклото. Џесика се сврте да го погледне и за малку ќе се насмеветеше кога ја виде водата што му се слеваше по носот.

Тој изгледаше уште посеокси од обично. Ако тоа воопшто беше можно.

„Оди си, Мет!“

„Како тоа мислиш, *оди си*? Влегов во маркет да купам вечера и се враќам, не ми даваш да си влезам во кола. Во *мојата* кола!“ се развика тој и се насмеа, веќе навикнат на повремениите луди однесувања на девојка му.

Таа и самата беше свесна дека беше малку тешка, како што често ја опишуваа.

„Се задржа многу, па влегов да те побарам Мет, и те видов, да му се плукнам“, за’ржа таа.

„Што виде?“ Метју ги крена рацете и ги издува капките дожд што му стоеја на долната усна.

Приказна на една мајка

„Те видов како разговараш со Џени! Ве видов двајцата кај полиците со *шампањ*“. Таа го нагласи зборот шампањ, како оваа забелешка да додаваше дополнителна вулгарност на ситуацијата. Како можеше да му објасни дека таа уште се чувствуваше глупаво и како да не беше доволно добра во споредба со тие богати девојки полни со самоверба кои секогаш употребуваа некои долги комплицирани зборови и правеа таа да се чувствува несигурно со секое замавнување со нивните долги руси коси? Ова особено важеше за Џени, слатката Американка што беше препознатлива по долгите нозе, широката насмевка и нездраво белите заби.

„Затоа што купував шампањ! И тоа беше само Џени. Ја знам цел живот“, рече Метју и збунето затресе со главата.

„Па, тоа знам, господине Мозок. Како што реков, те видов! И не ми е гајле што си купил, не се изнервирав поради тоа. Се изнервирав кога ја видов Џени како ти се фрла. Како те гушка и ти го бакнува лицето. *Ногата* ѝ беше залепена на твојот бут, што беше работата со тоа? И после те видов како погледнуваш лево-десно за да бидеш сигурен дека не те гледам – па, *те гледав* – и тогаш го стави показалецот на уста како да сакаше да ја замолчиш. Не сум глупава, Мет. Знаам дека има нешто. Или сега ќе ми кажеш дека сум си ја замислила целата работа?“ Таа почувствува дека устата ѝ затрепери од нагонот за плачење.

Овој мал пресврт во настаните воопшто не беше добар. Тој навистина ѝ се допаѓаше, ма и повеќе од тоа, таа веќе го сакаше!

Ги вкопа ноктите во дланките за да не заплаче.

Метју подзинат зјапаше во неа како да се обидувааше да смисли што да каже следно. Одеднаш силно загрме. Џесика потскокна. Мразеше грмотевици. Метју отрча до совозачката страна на колата. Го извади шампањот од кесата и го крена на прозорецот.

„Не си ја замислила целата работа. Ама го купив ова за тебе, идиотке“. Тој се насмевна.

Џесика почувствува дека ѝ се згрчи стомакот, уште не беше навикната на вакви екстравагантни гестови.

„Е па дај ѝ го на Џени сега!“ Таа се трудеше да ја контролира насмевката што се закануваше да се појави на нејзиното лице – *тој ѝ имаше купено шампањ!*

„На Џени? Не! Погрешно си сфатила“. Метју затресе со главата и го остави шишето на земја. „Ако немаш намера да ме пуштиш да влезам, отвори го барем прозорецот малку за да ме ислушаш како што треба. Те молам. Да не се дерам веќе, гледаат луѓе“, се развика тој.

„Ма не ми е гајле кој гледа!“ се развика таа, но тоа беше лага. Не ѝ беше сеедно. Го подотвори малку прозорецот.

Метју се наведна и прозборе низ отворот. „Фала што го отвори прозорот“. Тој се насмевна. „Купив шампањ затоа што славиме; јас и ти. А Џени ме гушна затоа што таа *знае* дека славиме. А *знае* затоа што разговарала со Џејк, кој не *знае* да чува тајна дури и ако проклетниот живот му зависи од тоа“.

„Што славиме?“ Џесика погледна во нејзиниот разбушавен, наkisнат дечко кој се држеше за стаклото како некое мајмунче, со телото залепено за колата на нездравниот дожд. Го гледаше кога ја стави раката во џебот на мокрите фармерки. Со два прста, извади едно мало црвено кутиче.

Џесика нагло си ја покри устата со рака кога солзите конечно почнаа да паѓаат. *Ох, мајко мила! Ова е тоа!*

Метју одеднаш клекна и не се гледаше ништо од него, освен неговата глава и рамениците. Затресе со главата за да ги истресе капките дожд од очите. Џесика целосно го отвори прозорецот, не ѝ беше многу гајле што се мокреше тапацирот внатре во колата.

Метју ги пикна рацете во колата и потпрен така низ отворениот прозорец, внимателно го отвори малото црвено кутиче што му стоеше во левата дланка. Внатре во него стоеше прекрасниот свршенички прстен на неговата баба. Правоаголниот смарагд беше опкружен со

Приказна на една мајка

повеќе малечки дијаманти и целата прекрасна композиција беше залепена на мал обрач од платина. Неверојатен беше.

Тоа беше прстенот на кој таа му се воодушевуваше кога го виде последниот пат кога беа кај неговите дома. Сега знаеше зошто бил оставен така на шанкот, не затоа што мајка му планирала да го носи на чистење, како што набрзина објасни кога ја виде Џесика дека го забележа, туку затоа што бил подготвен за Метју да го земе во подготовка за овој момент.

Иако Метју сигурно не планирал да биде заклучен надвор од неговата сопствена кола на паркинг еден вака врнежлив вторник.

„Џесика Роуз Максвел...“ Метју направи пауза за да си дојде на себе. Малку се накашла и повторно почна, како воопшто да не го забележуваше дождот што упорно го шлапаше, лепејќи му ја косата за лицето и алиштата за телото. „Џесика Роуз Максвел, те сакам. Иако ме излудуваш и несомнено си најлудата личност што ја знам. Затоа што ти воедно си и најсмешната и најпрекрасната личност на овој свет. Не сакам ни да помислам да не ја поминувам секоја вечер со тебе и да не го гледам твоето лице на перницата до мене кога ќе се разбудам. Сакам да ми родиш бебиња. И не можам да замислам друга иднина, освен иднина со тебе. Те сакам“. Ја подаде раката со прстенот малку повеќе. „Ќе се омажиш ли за мене?“

Џесика ја отвори вратата од колата и се обиде да скокне надвор, но ја задржа безбедносниот појас што ѝ беше цврсто оптегнат на градите. Се насмеа на глас кога причека една секунда, а потоа го притисна копчето за откопчување на појасот. Излегувајќи од колата, се стрча низ дождот, вртејќи околу хаубата и му скокна во раце.

„Ова е баш она што отсекогаш сум си го замислувала, да бидам побарана за жена на паркинг пред Сејнсбури!“ Таа силно го бакна во уста. „И јас те сакам тебе!“

„Значи, да, госпоѓице Максвел?“

„Да! Се разбира дека одговорот е да!“ Џесика весело

скокаше на дождот сè додека и таа не стана жива вода. Ги рашири рацете. „Ќе се мажам!“ му викна на еден постар човек што ги собираше количките од маркетот на паркингот.

„Честитам!“ викна тој низ дождот и мавна.

Џесика му скокна на Метју во раце; среќа што веќе беше навикнат на ова, па лесно ја фати.

„Многу ми е жал за твојот француски багет“. Таа повторно го бакна.

„Џес, ако тоа е најлошото нешто со што ќе треба да се справуваме во нашиот брачен живот, тогаш мислам дека ќе бидеме добро“.

Метју ја крена повисоко на неговиот струк и цврсто ја држеше со рацете ставени на нејзиниот задник кога таа ги замота нозете околу неговото торзо.

„Те сакам, Метју“.

„И јас те сакам тебе“. Тој се насмевна.

Џесика ја стави дланката на неговиот образ, а изразот на нејзиното лице одеднаш стана смртно сериозен. „Не, ти не разбираш. Јас те сакам повеќе отколку што сум мислела дека е можно да сакаш некој. Те сакам повеќе од кој било на целиот свет и секогаш, секогаш најмногу ќе те сакам. Помислата дека ти би можел некогаш да не ме сакаш мене...“ Таа нагло повлече воздух, како некој да ја удрил.

„Џес, Џес моја. Не можеш да направиш ништо, ама баш ништо за да ме натераш да престанам да те сакам“.

Таа го закопа лицето во неговиот врат. Знаеше дека утре ќе се разбудат знаејќи дека ќе бидат маж и жена, засекогаш.

Година дена подоцна, Џесика ја гледаше својата бурма што сега ѝ стоеше до свршеничкиот прстен, на домалиот прст на левата рака. Ги рашири прстите, воодушевувајќи му се на новиот прстен.

Приказна на една мајка

Татко му на Метју повторно затропка со виљушката по чашата. „Дами и господа, ќе може ли да ве замолам да седнете за говорите“. Џесика забележа дека Маргарет го прострела маж ѝ со поглед, како да сакаше да рече, „Не заборавај, кратко и слатко, ова не е твоја претстава“. Како што му беше навика, тој ја испрчи брадата и ја игнорираше.

Другарите од факултет на Метју ги мавнаа на екс текилите што им беа наредени на белиот чаршав затоа што знаеја дека времето беше од суштинска важност овде. Кој сакаше да ги слуша говорите трезен? Водени, како и секогаш, од страна на Џејк, тие одамна ги имаа соблечено сакоата; вратоврските им беа разлабавени или фрлени некаде, а ракавите од кошулите нерамномерно завртени нагоре.

На дваесет и три години, Метју беше првиот од нивната банда што се женеше, а ова го катапултираше директно во светот на возрасните. Тие сметаа дека им беше должност да го прослават ова и воедно да го „оплачат“ фактот што еден од нив имаше скокнато во тавче. Нивните девојки се погледнаа; групата убави девојки немаше речиси ништо заедничко освен тоа што нивните партнери сите имаа завршено право заедно на универзитетот Нотингем и сега седеа на иста маса во огромниот модерен свадбен шатор во дворот на палатата на родителите на Метју.

Сите другари на Метју беа успешни, едниот штотуку го имаше положено правосудниот испит, другиот имаше успеано да се пикне во престижна адвокатска фирма и најмалку двајца од нив опасно заработуваа во градот. Но кога групата ќе се собереше вака, ги баталуваа кариерните етикети и се однесуваа како типични дваесет и тригодишни момци. Се пијанчеа, кажуваа глупави вицови и постојано се обидуваа да легнат нешто.

Колегите на Метју, од друга страна, ги држеа чашите со скапо вино, внимателно одбрано да оди со лососот и срнешкото месо. Овие поискусни адвокати ги меркаа младите идни колеги на соседната маса со неодобрување и завист.

Ентони Дин го повлече малку кремастото сако за да го покрие стомакот и ја крена брадата кога се накаш-ла. „Чест ми е што ве собравме сите овде денес за да прославиме за бракот на нашиот син Метју со прекрасната Џесика. Сега би сакал да му го предадам микрофо-нот на татко ѝ на Џесика, Роџер“.

На Џесика ѝ беше малку чудно кога го слушна збо-рот татко, толку строг – тој за неа отсекогаш беше само татичко. Ентони седна и ги прекрсти рацете преку сто-макот кога сите погледи се вприја во Роџер Максвел.

Џесика го гледаше татко ѝ како станува. Тој ја из-мазни вратоврската на градите, ги зеде своите очила за гледање и ги стави. Потоа извади неколку превиткани листови од џебот.

Без брзање, се накашла за да си го прочисти грлото. Кога почна, неговите зборови беа јасни и искрени. Џе-сика едвај се воздржа да не стане да отрча да го гушне. Ја преплави љубов и благодарност за овој човек за време на неговиот прв ваков јавен говор пред луѓе во целиот негов живот. Таа знаеше колку трема имаше тој и го обожаваше тоа што не се обидуваше да го скрие својот дијалект, горд на неговите корени и сè што имаше постигнато неговото семејство само со напорна работа и добро око за ловење прилики.

Роџер погледна нагоре во гостите. „Мислам дека не можам да продолжам понатаму без да спомнам колку прекрасно изгледа ќерка ми денес“. Ова изнуди гласно ракоплескање од гостите, а Џесика го пикна лицето зад рацете и се обиде да го скрие. Метју ѝ ги тргна рацете од лицето и ја охрабри да стане. Таа почувствува дека се вцрве од срам кога ги стави рацете на нездраво тенкиот струк и зазеде една поза за да го покаже фустанот во најдобро можно светло. Минијатурните кристалчиња што беа зашиени за нежниот корсет од чипка светкаа на светлината од свеќите. Таа вкочането се поклони, а потоа повторно седна до својот сопруг и му ја стегна ра-ката под масата. Неговите другари почнаа да свиркаат и да викаат, па таа уште позасрамено си ја стави маники-раната рака на градите.

Приказна на една мајка

Роџер остави една пауза за да замре вревата; навистина го водеше говорот како професионалец. „Се сеќавам на тивката саботна вечер кога си гледавме телевизија со жена ми и Џесика дојде дома и ни кажа дека запознала некој тип на забава што бил толку пијан што цела вечер ја викал Џоана. Во моментот не си помислив ништо посебно за тоа, но три месеци подоцна, младиот Метју ми тропна на врата и ме информираше дека решил да ја побара Џесика за жена! Јас го прашав дали мисли на Џоана – мислам дека тоа малку го скрши мразот“.

Гостите почнаа да се смеат на глас.

Метју кимна. Тоа навистина го имаше скршено мразот.

„Мене ми се чини дека зборот брзо е измислен само за овие двајца затоа што тие сè направија брзо и одеднаш. Па се разбира, моето прво прашање за Мет беше, *Да не си луд, синко?*“

„Ох Роџер!“ извика мајка ѝ на Џесика, Корал. Потоа се насмеа покривајќи ја устата со рака.

„Моето второ прашање, се разбира, беше, за кого навиваш?“

„Квинс Парк Ренџерс!“ се развикаа другарите на Метју.

„Да“, одговори Роџер покажувајќи кон нивната маса „а како страстен навивач на Хамерс, верувајте дека тоа не беа зборовите што сакав да ги слушнам. Но можеше да биде и полошо. Можеше да ми рече дека навива за Милвол или па не дај Боже да каже дека е еден од оние мажи што гледаат само рагби!“

Сите прснаа да се смеат на глас. Добро знаеја кој беше ставот на Ентони за рагбито. Џесика му се исклешти на татко ѝ. Одлично му одеше.

„Мислам дека оваа тема ќе си ја покаже грдата глава само ако некогаш нè благослови Бог со внук, па ќе трчам низ породилното одделение баш како рагбист, рушејќи сè пред себе. Ако треба и тебе, момче“.

„Ооох! Грубо!“ се развикаа другарите на Метју.

Роџер посегна по својата чаша. „Но, сите шеги настрана, нема подобар човек на кој со поголемо задоволство би му ја довериле грижата за нашето дете. Многу се гордееме со нашата прекрасна ќерка, нашето паметно девојче, и тоа уметница. Ја сакаме со цело срце ваква каква што е, во целост, а и каква и да стане. Ми се чини дека вчера ми ги држеше прстите кога ги направи првите чекори во нашиот двор“. Направи пауза и ја голтна кнедлата што му стоеше во грлото. „Те засакав уште во првиот момент кога те зедев во раце, Џесика Роуз, и ќе те сакам до последен здив. Знаам дека Дени сега те гледа од горе и веројатно ми се гази од смеење што се лигам вака!“ Направи уште една кратка пауза. „Јас и мајка ти ви ја посакуваме целата среќа на светот. И ако треба да ви дадеме еден совет, тоа би било ова: никој нема совршен живот. Бидете трпеливи во лошите тмурни денови затоа што тие поминуваат“. Просторијата беше тивка. „Без разлика колку ќе стане тешко и мрачно, седете и чекајте да помине. Дури и ако мислите дека сте сами, кога повторно ќе се врати светлината, ако имате среќа, можеби ќе погледнете десно и ќе сфатите дека личноста што ја сакате цело време седела до вас, држејќи ве за рака, иако вие не сте ја виделе во темнината“. Тој крадешкум ја погледна својата жена и се насмевна. Потоа ја крена чашата. „За Џес и Мет“. Пивна и сите го следеа неговиот пример.

Метју ја крена раката на жена му и ѝ ги бакна прстите. Ќе ѝ го дадеше и океанот во кутија да можеше; ништо не беше премногу за оваа девојка што ја сакаше повеќе и од самиот живот.

Џесика го погледна директно во очи и му се насмевна.

Корал плачеше. Тоа се очекуваше со спомнувањето на Дени на ваков ден. Другарките на Џесика почнаа да плескаат, но се гледаше дека и тие беа подеднакво трогнати од зборовите на татко ѝ, па по лицата на неколку од нив се слеваа солзи. Сите го знаеја Дени, го помнеа постариот тивок брат на Џесика кој бизарно се имаше претворено во нејзин помлад брат, смрзнат во времето

Приказна на една мајка

кога имаше четиринаесет години. Поли особено липаше во памучната салфета, мачкајќи ја со кармин и маскара во процесот. Нивниот колективен излив на емоции делумно се должеше на емотивните зборови на господинот Максвел, а делумно на тоа што ниедна од нив не можеше да замисли каков ќе биде животот сега кога Џесика, која во нивниот алманах беше опишана како мала дрдорка што веројатно дрдореше дури и во сон, беше мажена жена. Сите имаа чувство дека ова беше крајот на една ера, а и потсетник дека и тие наскоро ќе треба да скокнат на бродот за запловување низ брачни води.

Метју неколкупати се обиде да го почне својот говор, но неговите другари упорно го извикуваа неговиот прекар од студентските денови, „Диано!“ и никако не можеше да почне. На крајот, Џесика стана и даде знак со рацете да се смират малку.

„Леле колку сакаш да шефуваш, Џес!“ се развика Џејк. „Кутриот Мет!“

„Не да шефувам, туку сакам сè да биде под контрола“. Таа му се насмевна на најдобриот пријател на маж ѝ.

„Фала, драга“. Метју ја бакна во челото и таа благодарно кимна.

„Сите знаевме дека Џес нема да може да одолее да не се вмеша малку за време на говорите, нели? Јас очигледно ќе треба да научам некој трик како да ја замолчувам, не само денес, туку во текот на целиот наш брачен живот. За деновите кога тоа ќе биде апсолутно невозможно, Роџер беше многу љубезен, па ми ги даде овие за во екстремни итни случаи“.

Метју се наведна кон масата, а кога се исправи, во раката држеше едни големи портокалови тампони за уши. Сите почнаа да се смеат и да ракоплескаат, вклучувајќи ги и нејзините родители. Џесика го плесна по задникот кога тој продолжи.

„Сега сериозно, што би можел да кажам по говорот на Роџер?“ Тој погледна во татко ѝ. „Морам да го пофалам за сè што кажа. Роџер, си размислувал ли некогаш да ја

Аманда Провс

баталиш продажбата и да почнеш да се занимаваш со право? Добро би ни дошол некој како тебе во судница!“

„Дефинитивно!“ се согласија неговите колеги.

Џесика беше неописливо среќна што татко ѝ и маж ѝ беа пријатели. Тоа значеше дека еден ден ќе станат реалност сите фантазии што ѝ се вртеа во главата, заедничко славење на празници, родендени и заеднички летни одмори, со карти и грицки на плажа. Стомакот ѝ се згрчи од исчекување.

„Денес сум најсреќниот маж на планетата...“ почна Метју.

Џесика му се насмевна на својот маж на овие зборови на најсреќниот ден од нејзиниот живот.